

Interwju z Łucją z Łodzi w 2.9.88.

1. Ludzkiel Krystyna nr. 12. VI. 25r. w Łodzi.
Zaocznie, parha.
- 11.10.10175 (10135)
2. Wykazana w ostatnim 13. III. 40r. w nocy z matką i siostrą
poczęła do nas chodzić gościć i w nocy pilku d. k. u. p.
i po ewakuowaniu mieszkaniach, bardzo nam się pokochała
rozwiązując, że zostaniemy zabrane do Rosji.
Ludźka na spacerach się, był bardzo lubliwa z gośćmi.
Poczęła nam zabierać z sobą 100 kg. bagażu na osobę.
3. Miejsce zostało była Dmytrówka w Sewernej Karachajstanie,
rej. Charkowski.
  4. Dmytrówka była to wieś ruska. Ciesi należała do
kuchni, dąga do serhozu. Chęty były w przeważnej
części ziemianin. I niektórych była jednak w innych
stronach wieki. ziemianin były milotne, ciemne i ciemne
i bajkach i niechętnie się różniły od robotników. Oprócz
gospodarzy, dzieci i nos, cała ziemia w wieści mieszkała
pośród wód krowe i cielęciami, baranami i kurami.
Zima, mieszkaliśmy w karczmarstwie na 13 Chodorowskiej
w mieście górnym 1940 roku i styczniu, luty i
i marcu 41 r. Tu jeszcze do innych przyjemności
zabijano w wieści bydło, czyszczone kuzle i wyprawiano
plac. Prądy były słabe, niechętnie karczmarstwie, prawie
wszystcy, chorowali na górnym, siarce i choroby weneryjne.
W tej górnym były małe roboty wyprawiano się
sprowadzić do Dmytrówki.
Górnym cały ten czas nie przyjeżdżano nas do pracy.
W pierwszym dniu przyjeżdżała d. k. u. p. i oznajmiała
że musimy przynieść miśkę 90 kg. mięsa, 3 skóry i 40 jaj.
wszystcy, którzy nie chcieli do pracy. Wnosiliśmy protesty
ale nie nam pomogło. Gdy nie przynieśliśmy myśki nas
na strażniczo do serhozu na przymusowe roboty.
Była to w maju 1941 roku.
W tym czasie wydaliśmy miśkę z naszych rzeczy i przy
pomocy przelatujących z kraju. Od władz Serhożskich, nie otrzymaliśmy
żadnej pomocy, i skłócił kuzle nie można

nam było sprzedawać tych "modulatorów", które czasami
przeznaczano dla pracujących i "pajhów", to jest: riadnych
~~robotników~~ robotników przemysłowych i ubrani, mydła i ubran,
nawet "herbaty, ciastek i t. p. delikatesów". **10135**
mieszkałyśmy jakże na własny koszt. Oprócz piwa i sody,
mnie i siostryśmy pracowały gospodarką "manatli".
Właściciel mieszkanie miałośmy za darmo na pracę
płacono nam. Stojła, były to wtedy nowozbudowane
domy w których mieszkali Niemcy z Polakami, Polacy,
Włochy i Białorusini, oprócz tych Francuzi z Arabami.
którzy po 2-letnim okresie zostali tu przysilni na
przymusowe prace oraz kilka rodzin ruskich. Ci wszyscy
pracowali ~~przez~~ nad zaborami tu
nowego sortu. Francuzi byli to sami tylko meksykanie,
ale wśród nich Polaków przeważały kobiety i dzieci.
Każdy z domów nie było wcale, tylko kilka po
"Wszyscy musieli pracować. Za niewyższe do pracy kara
była "pogoda". Polegała na tym że przez jakiś okres
czasu obciążano 50 procent zarobku. Sed odbywał się
za darmo.
Pracowało się 10 godzin. Od 7-12 i od 2-7 wieczór.
Zostawiając nas było wolno od zajęć. Ewidencja do
czasu wybuchu wojny z Niemcami była wolna,
a ile nie odbaszara "udarnika". Po wybuchu
nie było wolnych dni.
Praca była bieżąca. Ja pracowałam napręd przy
mykaniu, samem, polym robotańm rozryw na
-istawie fundamentów, podnosiłam me nosiłach
samem, podawałam go stawiającym ściany. Gdy ładunek
był gotowy, nosiłam glinę rozdzieloną z wody na dach.
Gdy wależyły mory piwnice wietam lumys, na polny
dachów i niezadaw go w stopni.
Właściciel mieszkał w tym w budynku drewnianym.
Ziemią polnoją mieszkało 4 rodziny, 10 osób. Ewidencja
tym dwóch chłopów 20 letnich.
Przez nasz "pój" przechodziło się do "kwarantany",
to też stale miałyśmy różnych gości, o różnej porze
dnia i nocy. Ewidencja nie można się było dnie swobodnie

nie na swoje życie po kilku latach tygodniach wybudowano
dwa pola robotników ziemianki pod kłosem, dwie budowlany
od strony robotniczej. Tu było o tyle lepiej, że mogliśmy
zakładać w mieszkaniu czystości i nie mieliśmy
stale robotników. **10135**
Robotnicy na stroje nie było, przywożono je z periora
zobowiązanego o kilka kilometrów, zato było bardzo
dużo komarów. Gosie wszyscy chorowali na malarię.
Zarobek na stroje był bardzo mały zarobkiem
od 60-120 rubli najwyżej. Enerwicyjni zarabiali
nieco więcej. Oprócz tego mogliśmy dostać 80 kop. za
kg. 600-1000 g chleba, zależnie od ~~pracy~~ wykony-
wanej normy.
Stosunki na stroje były bardzo nieładne, ponieważ
byli tu ludzie różnych nagonach i zapotrzebowani.
Wielu przyjeżdżało z zarady komunistycznej lub też z chęci
przygotowania się w terenie, pracowali jako komic,
robili donosy na drugich, upodabiali się na men-
karskiej stronie z Krasną / Białorusini i popudistwo /.
Jeśli chodzi o władze bolszewickie, to mniej lub więcej
wrogo odnosiły się do nas. W tym czasie było nawet
takie coś, że w niektórych domach nie pracowali przywracano
z mieszkaniami i nie pozwolono przyjmować na kwarantany.
Wtedy to właśnie musieliśmy wypracować się do domu.
Bardzo często przyjeżdżało N. K. W. i wrodoło pogadało
dwa Polaków. Starano się przekonać nas że nie mamy
nawet marzyć o powrocie do Polski, bo robimy my
je tak jak "niechcimy wsiąść gozdy", starano się w nas
wszczepić wiarę bolszewicką, wysmiewano się z naszych
przekonań, bohaterów narodowych, religii. Wysłuchano
filmów antypolskie.
Bardzo kłólił był nas, gdy wybuchła wojna bolsze-
wicko-niemiecka, wtedy zupełnie jawnie, bo na
mityngach podjudzano i starano się zrehabilitować w Poljanach
mieszkańców do "polskich panów" i Francuzów, którzy
dzielili los podobny naszemu.
Jednak Polacy byli niezłomni. Wszyscy nie byli w dobro,
prysłać, a powróć do Polski na pomoc, boleso.

Dodatkowy nasz utulek (4) Kłasy z Gólska. Pod różnymi imionami
kiedy się nazywają, a z dżurczak polityczna były przedsta-
wione jako zaborzenia, a rodzinie lubo u znajomych. Zwią-
zkiem przepadało w doobre sie energii przechodziła.

Choroby epidemicznych opień malarii i kuma winda
dnieci, nie było u nas, na całej szeregach, led najblizszy punkt
sanitarny gdzie był doktor, elżbietka, leżało 35 km.
za Dmytrówką, 50 od stacji a 41 od 13 Godowscyuzny.
Pracowała tam doktor Gólska. **10135**

Ważniejszej momentu dnieci, na kur. kilku osób zamierzało
i zmierzło z powodu, led nie można się w czasie marców było
wydostać z domu do kochanów i kto nie miał zapasów
nie wytrzymało.

9° ogłoszeniu amnestii, przyszedł do nas przesłanie
do wyjazdu i 9. XI. 41 r. wyjechałam na drogę. Było
ono bardzo długie i uciążliwe. Wiele ludzi umierało
led na południu zaczęły się rozszerzać choroby epidemiczne
do południa przez 2 miesiące mieszkano w kochanach
Kawadonii w samarbandzkiej obłazii. 21 lutego gdy
wyjecha z Buzubuhem przejechało do Herminie ułtunem
z kochanem i wstąpiłam do wyjazdu 20. II. 42 r.

M. Ok. Aufmagill Krystyna.